

wsoy

»Tämä kaistapäinen,
hurmaava romaani kietoo
sinut pauloihinsa huumorillaan...
Hulvaton ja koskettava.»
– People

Eleanorille
kuuluu
ihan
hyvää

GAIL HONEYMAN

Gail
Honeyman

Eleanorille
kuuluu ihan
hyvää

Suomentanut Sari Karhulahti

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lainaus Senecan teoksesta *Kaitselmuksesta* on
K. P. Kalliovaaran suomentama.

Englanninkielinen alkuteos
Eleanor Oliphant is Completely Fine

Copyright © 2017 by Gail Honeyman

Suomenkielinen laitos © Sari Karhulahti ja WSOY 2018

ISBN 978-951-0-42829-0

PAINETTU EU:SSA

Perheelleni

»...yksinäisyydelle on tunnusomaista voimakas halu päästä siitä eroon. Sitä ei kuitenkaan voi karkottaa pelkällä tahdonvoimalla tai yksinkertaisesti liikkumalla entistä enemmän kodin ulkopuolella, vaan muutos edellyttää läheisten suhteiden solmimista. Ystävien löytäminen on kuitenkin hyvin työlästä, ja erityisen vaikeaa se on niille, jotka ovat yksin jonkin menetyksen, eristämisen tai ennakkoluulojen takia ja joilla on syytä paitsi kaivata muita ihmisiä myös pelätä tai epäillä heitä.»

»...mitä yksinäisemmäksi tulee, sitä vaikeampaa on selvittää seuraelämässä. Yksinäisyys peittää siitä kärsivän kuin home tai turkki; se ehkäisee kontaktit ennalta, vaikka niitä tarvitsisi kuinka kipeästi. Se pitkittyy, valtaa alaa ja ruokkii itseään. Jos se pääsee juurtumaan, sitä ei todellakaan ole helppo kitkeä.»

OLIVIA LAING: THE LONELY CITY

Hyviä päiviä

I

KUN IHMISET – taksikuskit, suuhygienistit – kysyvät, mitä teen, sanon että olen työssä toimistossa. Kukaan ei ole kysynyt liki yhdeksään vuoteen, minkätyyppisessä työssä tai millaisessa toimistossa. En tiedä, onko syy se, että ulkomuotoni vastaa täsmälleen kysyjien käsitystä edustamani ihmisryhmän jäsenistä, vai se, että kuullessaan sanani he täyttävät itse automaattisesti tyhjät kohdat: valokopioita ottava nainen, tietokoneen näppäimistöä naputteleva mies. En nurise. On ilahduttavaa, ettei minun tarvitse ryhtyä keskustelemaan heidän kanssaan myyntireskontran kiehtovista detaljeista. Paikan saatuani kerroin aluksi asiaa tiedustelleille, että olen graafisessa suunnittelutoimistossa, mutta silloin he otaksuivat, että teen luovaa työtä. Näin kerran toisensa jälkeen puhekumppanini kasvojen muuttuvan ilmeettömiksi selittäessäni, etten pääse käyttämään ohutkärkisiä kyniä enkä hienoja ohjelmistoja vaan hoidan rutiiniluonteisia tehtäviä, ja se alkoi käydä pitkästyttäväksi.

Olen nyt melkein kolmenkymmenen ja olen ollut saman työnantajan palveluksessa kaksikymmentäyksivuotiaasta lähtien. By Designin omistaja Bob palkkasi minut pian sen jälkeen kun oli perustanut yrityksensä. Kaipa hänen kävi minua sääliksi. Olin valmistunut klassillisen filologian laitokselta eikä minulla ollut mainitsemisen arvoista työkokemusta, ja

tullessani haastatteluun minulla oli musta silmä, murtuma käsivarressa ja pari aukkoa hammasrivissä. Kenties Bob vaistosi silloin, etten pyrkisi milloinkaan pois huonosti palkatuista toimistotehtävistä vaan jäisin suosiolla By Designiin ja säästäisin hänet siltä vaivalta, että hän joutuisi värväämään jossakin vaiheessa minulle seuraajan. Kenties hän myös näki, etten tarvitsisi koskaan lomaa häämatkaa varten enkä jäisi äitiyslomalle. Mistäpä sen tietää.

Bobin yrityksen henkilökunta jakautuu selvästi kahteen kastiin. Luovan työn tekijät ovat filmitähtiä ja me muut pelkkiä sivuosien esittäjiä. Jo päällepäin näkee, kumpaan ryhmään kukin kuuluu. Kohtuuden nimessä on sanottava, että se johdetaan osittain palkkaeroista. Me rutiinitöissä puurtavat saamme nälkäpalkkaa, eikä meillä siis oikein ole varaa kalliisiin hiusmuotoilijoihin eikä muodikkaisiin nörttisilmälaseihin. Vaatteet, musiikki, elektroniset laitteet – vaikka graafiset suunnittelijat haluavat kovasti muiden pitävän heitä individualisteina, joilla on ainutlaatuisia ideoita, he kaikki pukeutuvat täsmälleen samanlaiseen univormuun. Graafinen suunnittelu ei kiinnosta minua tippaakaan. Hoidan firman reskontraa. Voisin oikeastaan kirjoittaa laskuja millaisista tuotteista hyvänsä: aseista, rauhoittavista, kookospähkinöistä.

Saavun joka arkipäivä töihin puoli yhdeksältä. Lounastaukoni on tunnin pituinen. Tein ennen kerrosvoileipiä evääksi, mutta koska kotiin jäi aina elintarvikkeita pilaantumaan, ostan tätä nykyä syötävää kaupunginosan kauppakadulta. Käyn aina perjantaisin Marks & Spencerillä, sillä se on oiva päätös viikolle. Syön taukokuoneessa, luen sanomalehden alusta loppuun ja täytän sitten sen sanaristikot. Valitsen aina *Daily Telegraphin*, mutta en siksi, että se miellyttäisi minua

enemmän kuin muut julkaisut, vaan siksi, että siinä on parhaat piilosanat. En puhu kenenkään kanssa. Kun olen hakenut lounaspaketin, lukenut lehden ja täyttänyt molemmat ristikot, ruokatunti on melkein lopussa. Palaan paikalleni ja jatkan töitä puoli kuuteen. Bussimatka kotiin kestää puoli tuntia.

Kotona valmistan ruokaa ja kuuntelen aterioidessani radiosta Archereiden päivän jakson. Yleensä laitan iltaisin pastaa, pestoa ja salaattia – yksi kattila, yksi lautanen. Lapsuuteni oli täynnä kulinaarisia ristiriitaisuuksia, ja edessäni pöydällä on ollut vuosien varrella sekä käsin kerättyjä kampasimpukoita että keitinpussissa kypsennettyä turskaa. Olen pohtinut pitkään ravinnon nauttimisen poliittisia ja sosiologisia аспекteja ja oivaltanut, ettei ruoka kiinnosta minua vähääkään. Pidän eniten muonasta, joka on halpaa sekä nopeasti ja helposti hankittavissa ja valmistettavissa ja josta saa niin paljon välttämättömiä ravintoaineita, että sillä pysyy hengissä.

Kun olen tiskannut, luen kirjaa. Toisinaan katson televisiota, jos *Telegraphissa* on suositeltu jotakin päivän ohjelmista. Keskiviikkoiltana puhun yleensä (tai no, aina) noin neljännestunnin äidin kanssa. Menen pitkälleni kymmenen paikkeilla, luen puoli tuntia ja sammutan sitten valot. Minulla ei juuri ole univaikeuksia.

Perjantaisin en nouse heti töiden jälkeen bussiin vaan menen kulman taakse Tesco Metroon ostamaan juustotomaattikastikepizzan, chiantia ja kaksi isoa pulloa Glen's-votkaa. Kun pääsen kotiin, syön pizzan ja juon viinin. Sitten juon votkaa. En tarvitse kovin paljon perjantaisin, vain muutama kelpo kulauksen. Useimmiten herään sohvalla noin kello kolme aamuyöllä ja kompuroin sänkyyn. Jaan loput votkasta lauantaille ja sunnuntaille niin, etten ole päihdyksissä mutten myöskään selvä. Maanantaiaamuun on pitkä aika.

Puhelin soi vain harvoin, joten säpsähdän joka kerta kun niin käy, ja yleensä soittaja kysyy, onko minulle myyty lainavakuutus antamalla harhaanjohtavia tietoja. *Tiedän missä te asutte*, minä kuiskaan ja lasken luurin paikoilleen varovaistakin varovaisemmin. Tänä vuonna asunnossani ei ole käynyt minun lisäksi muita kuin palveluammateissa toimivia. Pyydän vapaaehtoisesti sisään ainoastaan mittarinlukijan. Eikö kuulostakin uskomattomalta? Totta se kuitenkin on. Kai minä olen olemassa? Epäilen usein, etten ole, että olen oman mielikuvitukseni tuotetta. Joinakin päivinä tuntuu, että minua pitävät kiinni tässä planeetassa säikeet, jotka ovat ohuita kuin hämähäkinseitti ja hauraita kuin kehrätty sokeri. Kova tuulenpuuska saattaisi katkaista ne, minkä jälkeen nousisin ilmaan ja ajautuisin pois kuin voikukan hahtuvat.

Säikeet ovat arkisin hieman vahvemmat kuin viikonloppuisin. Asiakkaat soittelevat luottorajoista ja lähettävät minulle sähköpostia sopimuksista ja laskelmista. Janey, Loretta, Bernadette ja Billy ovat minun kanssani samassa huoneessa, ja he huomaisivat, ellen tulisi töihin. Muutaman päivän kuluttua (olen miettinyt usein, kuinka monen) he huolestuisivat, koska ei ole ollenkaan minun tapaistani jäädä kotiin ilmoittamatta, ja etsisivät osoitteeni henkilöstöosaston mapeista. Eivätköhän he soittaisi loppujen lopuksi poliisille. Murtaisivatko konstaapelit asuntoni oven? Peittäisivätkö he kasvonsa ja yökkäilisivätkö he hajun takia löydettyään minut? Siinäpä olisi työtovereilleni jutun juurta. He inhoavat minua mutta eivät oikeastaan toivo kuolemaani. En ainakaan usko, että toivovat.

Kävin eilen lääkärissä. Tuntuu että siitä on ikuisuus. Tällä kertaa pääsin onneksi nuoren lääkärin puheille – jo tapaamani kalpean ja punatukkaisen mieshenkilön. Mitä nuorempi lää-

käri, sitä vähemmän aikaa hänen opiskeluajoistaan on kulunut, eikä se voi olla pahasta. Minusta on kauheaa joutua vanhan tohtori Wilsonin potilaaksi. Se nainen on kuusissakymmenissä eikä välttämättä tiedä tuon taivaallista uusimmista lääkkeistä eikä alan edistysaskeleista. Hän osaa nipin napin käyttää tietokonetta.

Nuori lääkäri toimi niin kuin lääkäreillä on tapana: puhui minulle mutta ei katsonut minua vaan luki potilastietojani ruudulta ja paineli sivu alas -näppäintä kerta kerralta kovemalla voimalla.

»Miten voin auttaa tällä kertaa?»

»Selkää särkee», sanoin. »Hirvittävästi.» Lääkäri ei edellenkään katsonut minua.

»Kuinka kauan särky on vaivannut?» hän kysyi.

»Pari viikkoa», vastasin.

Lääkäri nyökkäsi.

»Taidan tietää, mistä kipu johtuu», sanoin. »Mutta halusin kysyä teidän mielipidettänne.»

Lääkäri lakkasi lukemasta ja katsoi vihdoinkin minua.

»Mistä kipu mielestänne johtuu?» hän tiedusteli.

»Rinnoista», vastasin.

»Rinnoistako?»

»Niin», sanoin. »Katsokaas kun minä punnitsin ne, ja ne painavat kolmisen kiloa – siis yhteensä, eivät kumpikin!» Minä nauroin. Lääkäri tuijotti minua yhtymättä nauruun. »Eikö niin suuri taakka olekin raskas kannettavaksi?» kysyin. »Siis eikö teidänkin selkänne tulisi kipeäksi, jos köyttäisin rintakehäänne kolme kiloa ylimääräistä lihaa ja pakottaisin teidät kanniskelemaan lastia koko päivän?»

Lääkäri tuijotti minua vielä tovin ennen kuin rykäisi.

»Miten... miten te...?»

Nyökkäsin ja sanoin: »Keittiöva’alla. Tavallaan vain... laitoin toisen sen päälle. En punninnut molempia, koska oletin, että ne ovat osapuilleen yhtä painavat. Tiedän etten toiminut täysin tieteellisesti, mutta –»

»Kirjoitan teille uuden särkylääkereseptin», lääkäri keskeytti sormet vilistäen näppäimillä.

»Haluaisin tällä kertaa vahvoja», sanoin päättäväisesti. »Ja runsaasti.» Lääkärit olivat yrittäneet aikaisemmin saada minut tyytymään mitättömiin annoksiin aspiriinia. Tarvitsin varmuusvarastooni hyvin vahvoja aineita.

»Uusisitteko lisäksi sen voiteen reseptin, jolla ihottumaani hoidetaan? Ilmeisesti stressi ja kiihtymys vaikuttavat negatiivisesti ihoni kuntoon.»

Lääkäri ei katsonut tarpeelliseksi vastata kohteliaaseen pyyntööni sanallisesti vaan ainoastaan nyökkäsi. Odotimme vaiti, kun tulostin sylki ulos papereita, ja sitten lääkäri luovutti arkit minulle. Hän kiinnitti taas katseensa tietokoneen ruutuun ja ryhtyi kirjoittamaan. Syntyi kiusallinen hiljaisuus. Tohtorin ihmissuhdetaidot olivat surkuteltavan puutteelliset, vaikka hän olisi todellakin tarvinnut niitä, koska oli jatkuvasti kanssakäymisissä potilaiden kanssa.

»No niin, näkemiin», sanoin hänelle. »Tuhannet kiitokset ajastanne.» Hän ei ymmärtänyt alkuunkaan, mitä äänensävyini tarkoitti. Nähtävästi hän oli edelleen syventynyt muistiinpanoihinsa. Nuorissa lääkäreissä on ainoastaan se huono puoli, etteivät he osaa kohdella potilaita edes säällisesti.

Kävin lääkärissä eilen aamulla, toisessa elämässä. Tänään, *jälkeenpäin*, bussi ajoi hyvää vauhtia kohti työpaikkaani. Satoi ja kaikki muut näyttivät surkeilta kyyhöttäessään penkeillä päällystakkiin kääriytyneinä ja huurruttaessaan ikkunoita

happamanhajuisella aamuhengityksellään. Minä näin elämän säkenöivän ikkunoihin osuvissa pisaroissa ja haistoin sen ihanan vienon tuoksun märkien vaatteiden ja kosteiden jalkojen tunkkaisesta hajusta huolimatta.

Olen aina ollut hyvin ylpeä siitä, että tulen toimeen omin avuin. Olen yksinäinen selviytyjä, olen Eleanor Oliphant. En tarvitse ketään – elämässäni ei ole yhtään suurta aukkoa eikä ikiomasta palapelistäni puutu ainuttakaan osaa. Olen omavarainen olento. Ainakin olen vakuuttanut niin itselleni aina. Mutta eilen illalla löysin suuren rakkauteni. Tiesin sen aivan varmasti, kun näin hänen astuvan lavalle. Hänellä oli tavattoman tyylikäs päähine, mutta minua ei viehättänyt se. Ei – niin pinnallinen en ole. Hänellä oli liivipuku, *ja liivien alin nappi oli auki*. Äiti sanoi aina, että todellinen gentlemanni jättää alanapin auki; se on yksi niistä merkeistä, joita kannattaa etsiä, sillä se kertoo, että mies on elegantti ja sofistikoitunut, sopivasta yhteiskuntaluokasta ja hyvässä asemassa. Ne komeat kasvot, se ääni... edessäni oli vihdoinkin mies, josta saattoi melko varmasti sanoa, että hänessä oli ainesta aviopuolisoksi.

Äiti innostuu, kun kuulee hänestä.

2

TOIMISTOSSA AISTI jälleen kerran selvästi perjantain riehakkaan tunnelman, sillä kaikki teeskentelivät yksissä tuumin, että jollakin tapaa viikonlopusta tulisi ihmeellinen ja että seuraavasta maanantaista lähtien raadanta olisi erilaista kuin ennen, aiempaa mielekkäämpää. Työtoverini eivät opi koskaan. Minun elämäni oli kuitenkin todella muuttunut. En ollut nukkunut hyvin, mutta siitä huolimatta oloni oli hyvä, parempi, paras. Kuulemma sitä vain tietää, milloin kohtaa sen oikean. Niin tosiaankin tietää, ja koska kohtalo oli lisäksi heittänyt minulle sopivan miehen polulleni torstai-iltana, viikonloppu odotti minua pitkänä, kutsuvana, kiireettömänä ja täynnä lupauksia.

Yksi suunnittelijoista oli viimeistä päivää töissä, ja kuten tavallista, kaikki kerääntyisivät läksiäisiin, joissa olisi tarjolla halpaa viiniä, kallista olutta ja kulhoihin kaadettuja perunastuja. Jos minulla olisi vähänkin onnea, tilaisuus alkaisi varhain ja voisin pyörähtää siinä näyttäytymässä ja päästä silti poistumaan ajoissa. Minun oli ehdottomasti päästävä ostoksille ennen kauppojen sulkemisaikaa. Työnsin oven auki, ja ilmastointilaitteen puhaltama kylmä virtaus puistatti minua, vaikka minulla oli takki yllä. Billy piti hoviaan. Hän oli selin minuun, ja muut kuuntelivat häntä niin tarkkaan, etteivät huomanneet, kun pujahdin sisään.

»Se muija on kahjo», hän sanoi.

»No, me tiedetään, että se on kahjo», Janey sanoi. »Siitä ei ole ollut ikinä epäilystäkään. Kysymys kuuluu: mitä se nyt on tehnyt?»

Billy tuhahti. »No, se siis voitti pari lippua typerälle keikalle ja pyysi minut mukaan.»

Janey hymyili. »Bobin jokavuotiset arpajaiset, palkintoina paskoja liikelahjoja. Eka palkinto kaksi lippua. Toka palkinto neljä lippua...»

Billy huokaisi. »Naulan kantaan. Eilisilta oli kyllä onnistuneen kapakkareissun irvikuva: niillä lipuilla pääsi hyvän-
tekeväisyyskeikalle yhteen publiin, lauteille kömpi meidän tärkeimmän asiakkaan koko markkinointitiimi, ja jotta myötähäpeän määrä nousisi huippuunsa, tiimin jäsenten ystävät ja sukulaisetkin menivät lavalle munaamaan itsensä. Ja kaiken kukkuraksi olin liikenteessä sen eukon kanssa.»

Kaikki nauroivat. Minun oli pakko yhtyä Billyn arvioon. Torstai-iltaa ei oikein voinut kehua Kultahattu-tyylisen glamourin eikä luksuksen leimaamaksi.

»Ennen väliaikaa soitti bändi – Johnnie joku ja Pilgrim Pioneers – joka ei oikeastaan ollut ihan luokaton», Billy sanoi. »Ne tyypit esittivät enimmäkseen omia biisejään mutta myös joitakin covereita, vanhoja klassikoita.»

»Minä tunnen sen bändin solistin – Johnnie Lomondin!» Bernadette huudahti. »Se oli meikäläisen isonveljen luokkakaveri. Kerran kun isä ja äiti olivat Teneriffalla, Johnnie tuli meille bailaamaan muutaman muun kuudesluokkalaisen kanssa. Jos muistan oikein, se tukki illan päätteeksi veskin lavuaarin...»

Käännyin pois, koska en halunnut kuulla Johnnie Lomondin nuoruuden hairahduksista.

»Oli miten oli», jatkoi Billy. Olin pannut merkille, ettei hän pitänyt keskeytyksistä. »Se akka inhosi Johnnien bändiä ihan kybällä. Se vain istui hievahtamatta: ei liikkunut, ei taputtanut eikä tehnyt mitään muutakaan. Heti kun bändin setti päättyi se sanoi, että sen täytyi lähteä kotiin. Se ei siis kestänyt edes väliaikaan saakka, ja minä jouduin nököttämään siellä kuin Yksinäinen ratsastaja ilman Tontoa.»

»Voi miten kurjaa. Sinä olisit tietysti halunnut tarjota daamillesi jälkeenpäin drinkin ja varmaan viedä sen tanssimaan-kin», Loretta sanoi ja tönäisi Billyä.

»Tosi hauskaa. Ei, se lähti niin että hippulat vinkui. Se olisi takuulla halunnut olla punkassa peiton alla kaakaokuppi toisessa ja *Take a Breakin* uusin numero toisessa kädessä jo ennen kuin Johnnien bändi lopetti.»

Janey sanoi: »Jotenkin tuntuu ettei se lue juorulehtiä vaan jotain omituisempaa, jotain ihan pimeää. Kalastuslehtiä? Tai asuntovaunuesitteitä?»

»Se lukee *Horse and Houndia*», Billy täräytti. »Ja se on tilaaja.» Kaikki hihittivät.

Itse asiassa minäkin nauroin.

En todellakaan ollut odottanut, että eilen kävisi niin kuin kävi. Niinpä ilta vaikutti minuun poikkeuksellisen väkevästi. Olen ihminen, joka suunnittelee mielellään kaiken kunnolla, valmistautuu etukäteen ja toimii järjestelmällisesti. Se mitä tapahtui oli täysin odottamatonta ja tuntui samalta kuin isku vatsaan, läimäytys vasten kasvoja tai palovamma.

Olin pyytänyt Billyä lähtemään seurakseni lähinnä siksi, että hän on nuorin työtovereistani. Arvelin siitä syystä, että hän pitäisi konsertista. Kuulin miten muut härnäisivät häntä kutsuni takia, kun he luulivat, että olin ruokatunnilla. En

tiennyt konsertissa soittavista orkestereista mitään, sillä en ollut tutustunut niiden tuotantoon. Menin kuuntelemaan niitä velvollisuudentunnosta. Olin voittanut liput arpajaisissa, jotka oli järjestetty hyvän asian takia, ja tiesin, että työtoverini kyselisivät minulta, miten ilta oli sujunut.

Pubissa join hapanta valkoviiniä. Se oli lämmintä ja maistui muovimukilta, josta paikan työntekijät panivat meidät särpimään sitä. Heidän täytyi pitää meitä asiakkaita oikeina barbaareina! Billy tahtoi välttämättä maksaa viinin kiitokseksi, koska olin ottanut hänet mukaan. Emme todellakaan olleet treffeillä. Ajatuskin on naurettava.

Valaistus himmeni. Billy ei olisi halunnut tulla kuuntelemaan lämmittelybändejä, mutta olin pitänyt pääni. Koskaan ei voi tietää, milloin näkee uuden tähden syttyvän, koskaan ei voi tietää, kuka kävelee lavalle ja voittaa yleisön puolelleen. Ja niin Johnnie Lomond nimenomaan teki. Tuijotin häntä. Hän oli valoa ja kuumuutta. Hän loisti. Hän muuttaisi kaiken, mihin koskisi. Kumarruin eteenpäin, hivuttauduin lähemmäksi häntä. Vihdoinkin. Olin löytänyt hänet.

Nyt kun kohtalo oli näyttänyt minulle tulevaisuuteni, minun oli aivan pakko etsiä lisää tietoja Johnniesta – yhtyeen solistista, vastauksesta kysymyksiini. Päätin että katsoisin nopeasti esimerkiksi Argosin ja John Lewisin verkkokaupoista, kuinka paljon tietokone maksaisi, ennen kuin ryhtyisin tekemään kauhistuttavaa kuukausitilinpäätöstä. Voisin varmaankin tulla viikonloppuna käyttämään yhtä toimiston koneista, mutta joku muukin olisi varsin todennäköisesti paikalla ja kysyisi, mitä puuhasin. En rikkoo sääntöjä, mutta asiani eivät kuulu muille, enkä halua joutua selittämään Bobille, miten on mahdollista, että olen ollut ylitöissä mutta en ole edelleenkään onnistunut

madaltamaan lainkaan käsiteltävien laskujen korkeaa pinoaa. Sitä paitsi kotona pystyisin tekemään jotain muutakin samalla kun käyttäisin tietokonetta – esimerkiksi laittamaan kokeeksi ruokia, joita tarjoaisin Johnnielle ensimmäisellä yhteisellä illallisellamme. Äiti sanoi minulle vuosia sitten, että miehet ovat ihan hulluina nakkikääröihin. Hän sanoi, että tie miehen sydämeen on kotona tehty herkku, jossa yhdistyvät kuuma lehtitaikina ja A-luokan makkaravalmiste. En ole laittanut vuosiin mitään muuta kuin pastaa. En ole ikinä valmistanut nakkikääröjä. Se ei kuitenkaan liene järin vaikeaa. Tarvitaan vain lehtitaikinaa ja mekaanisesti eroteltua lihaa.

Kytкин tietokoneeseen virran ja kirjoitin salasanani, mutta kone meni jumiin. Käynnistin sen uudelleen, mutta tällä kertaa en päässyt edes salasanaan asti. Harmillista. Menin tapaamaan toimistopäällikköämme Lorettaa. Hän luulee liikoja hallinnollisista kyvyistään ja tekee vapaa-aikanaan hirvittävän rumia koruja, joita myy idiooteille. Sanoin ettei tietokoneeni toiminut ja etten ollut tavoittanut it-osaston Dannyä.

»Danny otti lopputilin», Loretta sanoi kohottamatta katsettaan oman koneensa ruudusta. »Tilalla on toinen kaveri. Raymond Gibbons. Se aloitti viime kuussa.» Hänen äänensävyistään päätellen minun olisi pitänyt tietää it-tukihenkilömme vaihtuneen. Hän ei kohottanut katsettaan vielä silloinkaan, kun kirjoitti uuden työntekijän koko nimen ja alanumeron tarralapulle ja antoi lapun minulle.

»Tuhannet kiitokset. Olet ollut luonteenomaiseen tapaasi erittäin avulias», sanoin. Loretta ei tietenkään tajunnut mitään.

Soitin saamaani numeroon, mutta puhelu meni vastaajaan: »Moi, tässä on ja ei ole Raymond. Kuten Schrödingerin kissa. Jätä viesti äänimerkin jälkeen. Heippa.»

»Olen yksinäinen selviytyjä, olen Eleanor Oliphant.

En tarvitse ketään – elämässäni ei ole yhtään suurta aukkoa eikä ikiomasta palapelistäni puutu ainuttakaan osaa. Olen omavarainen olento. Ainakin olen vakuuttanut niin itselleni aina.»

KOLMEKYMPPINEN ELEANOR elää yksin ja säntillisen organisoitua elämää. Työssään hän on tarkka ja tehokas, mutta ei oikein osaa olla ihmisten kanssa vaan ottaa kaiken kirjaimellisesti ja herkästi sanoa paukauttaa mitä ajattelee. Kun työviikko on takana, Eleanor katoaa kotiinsa noutopizzan ja parin votkapullon kanssa eikä puhu kenellekään ennen maanantaita. Kerran viikossa Eleanor keskustelee sapeokkaasti motkottavan äitinsä kanssa, mutta vieraita hänellä ei käy, sosiaalityöntekijää lukuun ottamatta.

Miksi Eleanor on sellainen kuin on? Kuin vahingossa yksinäisyyden muuri Eleanorin ympäriltä alkaa murtua, kun työtoverin ystävällinen teko aloittaa ketjureaktion, joka muuttaa Eleanorin piintyneet tavat.

**»Hauska, liikuttava ja rohkea; tämä on
ihmeellinen tarina mahtavasta naisesta joka osaa kyllä
pysyä hengissä muttei vielä elää.»**

– Foyles

***Eleanor on varsin epätodennäköinen sankari
johon ei voi olla hurmaantumatta!***

	
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-42829-0